

Arrest

nr. 104 245 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, I.K., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 09/07/1993 te Grozny geboren, maar was woonachtig in Starye Atagi.

In 1998, toen u 5 jaar was, verdween uw vader. Hierna kwamen militairen langs die vroegen waar uw vader zich bevond.

Enkele jaren later hertrouwde uw moeder I.T. (OV X met een andere man met wie ze 2 kinderen kreeg: M. en S..

Vanaf 2002 of 2003 begon de broer van uw vader uw moeder te bedreigen omdat zij hertrouwd was. Zij werd ook door hem geslagen.

In juni 2006 verliet uw moeder Tsjetsjenië en vluchtte naar België waar zij op 7 juni 2006 aankwam. Ze diende er diezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 06/04/2007 werd voor haar een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen daar zij haar recente verblijf in Stariye Atagi niet aannemelijk kon maken.

Op 17/09/2007 diende zij een tweede asielaanvraag in. Op 14/03/2008 werd er wederom door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor haar genomen. Deze beslissing werd op 30/06/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het beroep dat zij hiertegen bij de Raad van State indiende werd op 20/08/2008 verworpen.

Op 20/05/2009 diende zij een derde asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen daar ze geen overtuigende nieuwe elementen kon aanbrengen.

Op 29/12/2011 diende zij een vierde asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen omdat zij zich niet had aangemeld voor het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25/10/2012 diende zij een vijfde asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet in overweging werd genomen omdat zij geen overtuigende nieuwe elementen kon naar voor brengen.

In 2008 verliet u uw land van herkomst en reisde u naar Polen waar u een asielaanvraag indiende.

Aangezien uw moeder reeds in België verbleef reisde u door naar België waar u op 29/04/2008 aankwam en er een asielaanvraag indiende op 30/05/2008. Deze werd echter op 21/10/2008 geannuleerd nadat gebleken was dat u de dochter was van I.T. en u bijgevolg niet als niet-begeleide minderjarige kon worden aanzien.

Op 09/07/2011 werd u meerderjarig.

Op 29/12/2011 diende u een nieuwe asielaanvraag in.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte en uw internationaal paspoort.

Tijdens uw verblijf in België leerde u B.R. (OV 5.089.106), die op 14/10/2004 als vluchteling in België werd erkend, kennen. Jullie kregen samen een kind.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit bedreigd bent geweest noch dat u persoonlijk een gevaar loopt in Rusland.

U verklaarde dat u Rusland verliet om bij uw moeder te zijn en dat u niet bij uw oom wilde wonen (CGVS p.11-12).

U stelde wel dat uw moeder problemen met diezelfde oom had omdat hij het religieuze huwelijk van haar met een man van een andere etnie (na de verdwijning van uw vader) niet kon goedkeuren. Hij bedreigde en sloeg haar waardoor ook u een angst voor hem had.

Voorts stelde u dat militairen op zoek waren naar uw vader, maar dat dit in 2002 stopte (CGVS p.5-7).

Bijgevolg is uw asielaanvraag gebaseerd op de problemen die uw moeder heeft gekend (CGVS p.6,12).

Het feit dat uw moeder tijdens haar eerste 2 asielaanvragen (de enige die in overweging werden genomen om door het Commissariaat-generaal te worden behandeld) geen enkele melding maakte van de problemen die zij met uw oom zou hebben gehad doet dan ook al afbreuk aan de ernst van de problemen die zij met deze persoon zou hebben gehad (zie gehoorverslagen 1ste en 2de AA moeder).

Pas tijdens haar 3de asielaanvraag geeft ze aan dat ze problemen met familieleden kent vanwege haar huwelijk met iemand van een andere etnie.

In haar 5de asielaanvraag geeft ze expliciet aan dat **haar** oom haar omwille van deze reden probeerde te wurgen (verklaringen DVZ 3de en 5de AA).

Ter staving hiervan legde ze een bevestigingsbrief van haar schoonzus en de buurvrouw in Starye Atagi, Tsjetsjenië, neer waarin wordt gesteld dat haar oom I.I. haar in 2006 had proberen te wurgen, waarna ze genoodzaakt was de republiek te ontvluchten (cfr brief in administratief dossier).

U verklaarde echter dat zij werd bedreigd en geslagen door de broer van uw vader, M.E., en dat zij hierdoor het land moest verlaten. U haalde geen andere familieleden aan met wie zij problemen kende (CGVS p.5-7).

Bijgevolg komen jullie versies aangaande de persoon met wie uw moeder problemen had niet overeen.

Ook betreffende de verblijfplaatsen van uw moeder blijft er een grote mate van onduidelijkheid en incoherentie bestaan.

Tijdens haar eerste 2 asielaanvragen geeft ze aan dat ze tot haar vertrek naar België in Starye Atagi heeft gewoond (gehoorverslagen moeder 1ste en 2de AA).

Tijdens haar 3de asielaanvraag - waarbij ze aangeeft dat ze manifest had gelogen tijdens haar eerste 2 asielaanvragen - geeft ze dan weer aan dat zij in 2001 naar Moskou verhuisde. In 2004 verhuisde ze naar Astrakhan voor enkele maanden waarna ze terugkeerde naar Moskou. In 2005 ging ze terug naar Astrakhan vanwaar ze na een tijdje naar Tjuskaya verhuisde. In maart of april 2006 keerde ze wederom naar Moskou terug.

Haar verklaringen bevatten geen enkele indicatie dat zij sinds 2000 nog in Starye Atagi heeft verbleven (verklaring DVZ 3de AA).

In haar 5de asielaanvraag geeft ze dan weer aan dat ze van 2000 tot 2006 in Moskou leefde, maar dat ze nog 3 dagen voor haar vertrek naar België op het registratieadres in Starye Atagi heeft verbleven (verklaring moeder DVZ 5de AA).

U verklaarde echter dat uw moeder zeker sinds 2002 tot haar vertrek naar België op jullie registratieadres in Starye Atagi bleef wonen. U stelde enkel dat zij in die periode af en toe naar Moskou ging (CGVS p.4).

Bijgevolg komen jullie verklaringen ook op dit vlak niet overeen.

Dergelijke vaststellingen - een incoherentie betreffende de identiteit van de oom met wie uw moeder zwaarwichtige problemen zou hebben gekend en een incoherentie aangaande de woonplaatsen van uw moeder - maken het dan ook niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk ernstige problemen heeft gekend met haar (schoon)familie omwille van haar tweede huwelijk.

Betreffende de bezoeken van de militairen omwille van uw vader dient te worden vastgesteld dat uw vader reeds in 1997 of in 1998 verdween en dat de bezoeken van de militairen in 2002 zouden zijn gestopt.

Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw familie hierdoor nog gevaar zou lopen in Rusland (CGVS p.6,8).

Bovendien gaf u aan dat er enkel een angst was bij u en uw moeder omwille van uw oom (CGVS p.7).

Uw moeder haalde overigens dergelijke problemen niet meer aan tijdens haar 4de en 5de asielaanvraag.

Op basis van bovenstaande vaststellingen - uw asielmotieven zijn immers gebaseerd op de problemen die uw moeder heeft gekend - dient te worden vastgesteld dat er geen elementen zijn die wijzen op een persoonlijke vervolgingsvrees zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie of zoals gedefinieerd in de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte en uw internationaal paspoort bevat enkel persoonlijke gegevens maar geeft geen informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 december 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur.

Verzoekster verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Zij poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."*

Volgens verzoekster werd er door de commissaris-generaal geen enkele tegenstrijdigheid vastgesteld in haar verklaringen en kunnen deze (zie p. 3) *"niet dienstig vergeleken worden met de verklaringen van de moeder van verzoekster, waarvan verwerende partij zelf stelt dat de moeder niet kan geloofd worden in haar verklaringen"*. Zij stelt dat de commissaris-generaal niet mag steunen op valse verklaringen van een derde, met name haar moeder, om haar waar asielrelaas te verwerpen.

Verzoekster werpt op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd door de commissaris-generaal die zich volgens haar slechts heeft beperkt tot een stereotiepe motivering. Zij stelt vast dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht en daarentegen maar op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust haar asielaanvraag af te kunnen wijzen.

Verzoekster wijst er verder op dat het niet kan dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft verricht naar de personen waarvan zij de namen bij haar verhoor heeft genoemd.

Zij laat gelden dat haar samenwonen hier in België met een erkend vluchteling R.B. en vader van haar kind, wél degelijk van belang is, maar dat hierover in de beslissing van de commissaris-generaal geen enkel gewag wordt gemaakt.

Volgens verzoekster is het een constante in de handelwijze van de commissaris-generaal om eerst te verwijzen naar de toestand in *"Tjetjenië (sic)"* (zie p. 5) -die volgens hem verbeterd is- om vervolgens te stellen *"dat verzoekster wel geen problemen zal hebben"*.

Verzoekster stelt te volharden in haar verklaringen en voert aan dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij zich in haar land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog bewijsstukken te verzamelen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Voorts merkt verzoekster op dat er bij het Commissariaat-generaal een *"vast systeem"* bestaat om, zeker wat betreft mensen afkomstig uit *"Tjetjenië (sic)"*, te stellen dat de overheid verantwoordelijk is voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies en anderzijds te stellen dat er geen bewijzen zijn dat zulks zich bij verzoekster heeft voorgedaan.

Verzoekster stelt dat er geen rekening werd gehouden met de plaatselijke cultuur in haar land waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is/kan zijn. Volgens verzoekster werd er evenmin rekening gehouden met het feit dat zij *"ten zeerste getraumatiseerd is"* door hetgeen gebeurd is.

Verzoekster hekelt het feit dat haar verweten wordt dat zij niet van alles op de hoogte is, gezien (zie p. 6) *"er zowel door verzoekster als door haar echtgenoot telkens een plausibele uitleg is gegeven geworden"* en er door de commissaris-generaal *"geen enkel onderzoek is gebeurd"* (sic).

Verzoekster voert verder de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de beginselen behoorlijk bestuur.

Zij stelt dat zij de in de bestreden beslissing tegen haar opgeworpen elementen niet aanvaard; zij voert aan dat zij in de mate van het mogelijke, geantwoord heeft op de vragen die haar werden gesteld, maar meent dat zij (zie p. 6) *"uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten"*.

Verzoekster laat gelden dat door de commissaris-generaal (zie p. 6) *“geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

Verzoekster geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd. Zij benadrukt dat in (zie p. 7) *“Tjetjenië (sic)”* tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen en dat de situatie in *“Tjetjenië (sic)”* steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is, zo stelt verzoekster, haar leven (zie p. 7) *“ten zeerste in gevaar”*.

Verzoekster verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie ten aanzien van personen uit *“Tjetjenië (sic)”* en naburige republieken die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verder verwijst verzoekster naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit *“Tjetjenië (sic)”* grondig moet onderzoeken.

Verder werpt verzoekster op dat van haar niet kan verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wél mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

Ten slotte verwijst verzoekster naar een zelfmoordaanslag in Grozny op 1 september 2011 (zie p. 8) *“waarbij tal van doden en gewonden zijn gevallen”*.

Verzoekster voert ook een schending aan van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “fair-play”- beginsel.

Verzoekster werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoekster werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit (zie p. 9) *“Tjetjenië (sic)”*. Zij meent dat de situatie in *“Tjetjenië (sic)”* in concreto diende te worden beoordeeld en merkt op dat het niet kan dat zij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid. Volgens verzoekster is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Tot slot verwijst verzoekster hierbij naar (zie p. 9) *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Verzoekster voert aan dat er niet getwijfeld wordt aan haar afkomst en herkomst uit *“Tjetjenië (sic)”*. Zij verwijst naar een arrest van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie, dat volgens haar stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan. Verzoekster merkt nogmaals op dat is aangetoond dat de situatie in *“Tjetjenië (sic)”* er één is van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoekster van te vergewissen dat zij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster besluit dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar haar persoonlijke situatie.

Verzoekster vraagt haar beroep tegen de beslissing van 22 november 2012 van de commissaris-generaal gegrond te verklaren.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vooreerst stelt de Raad vast dat haar asielaanvraag gesteund is op de problemen die haar moeder in haar land van herkomst heeft gekend (zie het verhoorverslag van 19 september 2012, p. 6, 12). Verzoekster verklaarde dat zij nooit bedreigd is geweest noch dat zij persoonlijk een gevaar loopt in haar land.

Verzoekster verklaarde dat zij Rusland heeft verlaten om bij haar moeder in België te zijn en dat zij niet bij haar oom wilde wonen (zie het verhoorverslag, p. 11-12).

Zij stelde dat haar moeder problemen had met een oom M.E. omdat hij, na de verdwijning van haar vader, het religieuze huwelijk van haar moeder met een man van een andere etnie, niet wou aanvaarden, dat hij haar moeder bedreigde en sloeg waardoor ook verzoekster zelf angst voor hem had. Voorts stelde verzoekster dat militairen op zoek waren naar haar vader, maar dat dit in 2002 stopte (zie het verhoorverslag, p. 5-7).

Vastgesteld dient te worden dat de verklaringen van verzoekster niet overeenkomen met de verklaringen van haar moeder.

Zo maakte verzoeksters moeder tijdens haar eerste twee asielaanvragen geen enkele melding van de problemen die zij met de oom zou hebben gehad; zij vertelde pas tijdens haar derde asielaanvraag dat zij problemen had met familieleden om reden van haar huwelijk met een man van een andere etnie; in haar vijfde asielaanvraag verklaarde haar moeder dat haar oom haar omwille van deze reden probeerde te wurgen (zie Dienst Vreemdelingenzaken, verklaringen moeder, derde en vijfde asielaanvraag).

Ter staving hiervan legde verzoeksters moeder een bevestigingsbrief van haar schoonzus en de buurvrouw in Starye Atagi, Tsjetsjenië, neer waarin wordt gesteld dat haar oom, de genaamde I.I., haar in het jaar 2006 had proberen te wurgen, waarna zij zich genoodzaakt zag de republiek te ontvluchten, terwijl verzoekster verklaarde dat haar moeder werd bedreigd en geslagen door de broer van haar vader, ene M.E., en dat zij hierdoor het land moest verlaten. Verzoekster haalde geen andere familieleden aan met wie haar moeder problemen kende (zie het verhoorverslag, p. 5-7).

Ook betreffende de verblijfplaatsen van de moeder van verzoekster stelt de Raad incoherenties vast.

Tijdens haar eerste twee asielaanvragen geeft verzoeksters moeder aan dat zij tot haar vertrek naar België, in Starye Atagi heeft gewoond (zie verhoorverslagen moeder, eerste en tweede asielaanvraag), maar tijdens haar derde asielaanvraag verklaart zij dat zij in 2001 naar Moskou verhuisde, dat zij in 2004 naar Astrakhan verhuisde voor enkele maanden waarna zij terugkeerde naar Moskou, dat zij in

2005 terugging naar Astrakhan vanwaar zij na een tijdje naar Tulskaia verhuisde en dat zij in maart of april 2006 terugkeerde naar Moskou.

Haar verklaringen bevatten bijgevolg geen enkele indicatie dat zij sinds 2000 nog in Starye Atagi heeft verbleven (zie Dienst Vreemdelingenzaken, verklaring moeder, derde asielaanvraag).

In haar vijfde asielaanvraag verklaart haar moeder dan weer dat zij van 2000 tot 2006 in Moskou leefde, maar dat zij nog drie dagen vóór haar vertrek naar België, op het registratieadres in Starye Atagi heeft verbleven (zie Dienst Vreemdelingenzaken, verklaring moeder, vijfde asielaanvraag).

Hoe dan ook, verzoekster verklaarde dat haar moeder zeker sinds 2002 tot haar vertrek naar België, op hun registratieadres in Starye Atagi bleef wonen en dat zij in die periode af en toe naar Moskou ging (zie het verhoorverslag, p. 4), wat duidelijk afwijkt van de verklaringen van haar moeder.

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat haar verklaringen *“niet dienstig vergeleken (kunnen) worden met de verklaringen van de moeder van verzoekster, waarvan verwerende partij zelf stelt dat de moeder niet kan geloofd worden in haar verklaringen”* en dat er niet gesteund kan worden op valse verklaringen van een derde om haar ware asielrelaas te verwerpen.

De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat ze *“ten zeerste getraumatiseerd is”* door hetgeen gebeurd is, wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat door de commissaris-generaal *“geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*, blijft verzoekster in gebreke bovenstaande vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en die van haar moeder aangaande de identiteit van de oom met wie haar moeder problemen zou hebben gekend, alsook aangaande de verblijfplaatsen van haar moeder, keren zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster.

Betreffende de bezoeken van de militairen omwille van haar vader stelt de Raad vast dat (i) verzoeksters vader reeds in 1997 of in 1998 verdween; (ii) dat de bezoeken van de militairen in 2002 zouden zijn gestopt.

De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat verzoeksters familie hierdoor nog gevaar zou lopen in Rusland (zie het verhoorverslag, p. 6, 8), temeer gezien verzoekster zelf verklaarde dat er bij haar en haar moeder enkel een angst bestond omwille van haar oom (zie het verhoorverslag, p. 7) en ook gezien haar moeder de bedoelde problemen niet meer aanhaalde tijdens haar vierde en vijfde asielaanvraag.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat de situatie van de man R.B. met wie zij samenwoont, een erkend vluchteling R.B. en vader van haar kind, wél degelijk van belang is, maar hierover in de bestreden beslissing geen gewag van wordt gemaakt, antwoordt de Raad dat elke aanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

In casu blijft verzoekster gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het rapport "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 16 juli 2012 blijkt dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De beweringen in het verzoekschrift omtrent de situatie in "Tjetjenië (sic)", de vermelding van een zelfmoordaanslag in Grozny op 1 september 2011 "*waarbij tal van doden en gewonden zijn gevallen*" en haar loutere verwijzing naar "*recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen (sic)*" -rapporten die niet worden toegevoegd- doen geen afbreuk aan voormelde informatie in het administratief dossier die de Raad aanneemt, noch aan bovenstaande vaststellingen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Waar verzoekster een schending van artikel 3 en artikel 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden vermeld in het EVRM, geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de beslissing van de commissaris-generaal voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM geëerbiedigd werd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE